RETTENS DOM (Fjerde Udvidede Afdeling)
17. juli 1998 *

I sag T-118/96,

Thai Bicycle Industry Co. Ltd, Samutprakarn (Thailand), ved advokaterne Jean-François Bellis og Richard Luff, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Freddy Brausch, 11, rue Goethe,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved juridisk konsulent Antonio Tanca, som befuldmægtiget, bistået af advokaterne Hans-Jürgen Rabe og Georg M. Berrisch, Hamburg, og med valgt adresse hos generaldirektør Alessandro Morbilli, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Rådets forordning (EF) nr. 648/96 af 28. marts 1996 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af cykler med oprindelse i Indonesien, Malaysia og Thailand og om endelig opkrævning af den midlertidige told (EFT L 91, s. 1),

har

* Processprog: engelsk.

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Lindh, og dommerne R. García-Valdecasas, K. Lenaerts, J. D. Cooke og M. Jaeger,

justitssekretær: ekspeditionssekretær B. Pastor,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 28. januar 1998,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder

1 Denne sag angår en påstand om annullation af Rådets forordning (EF) nr. 648/96 af 28. marts 1996 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af cykler med oprindelse i Indonesien, Malaysia og Thailand og om endelig opkrævning af den midlertidige told (EFT L 91, s. 1, herefter »den omtvistede forordning«). Forordningen var en opfølgning af Kommissionens forordning (EF) nr. 2414/95 af 13. oktober 1995 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af cykler med oprindelse i Indonesien, Malaysia og Thailand (EFT L 248, s. 12, herefter »den midlertidige forordning«).

2 Sagsøgeren, Thai Bicycle Industry Co. Ltd, er en thailandsk virksomhed, der producerer og eksporterer cykler til Fællesskabet. Virksomheden fremstiller også dele til cykler og knallerter.

3 Efter klage indgivet af European Bicycle Manufacturers Association offentliggjorde Kommissionen den 3. februar 1994 en meddelelse om indledningen af en antidumpingprocedure vedrørende importen af cykler med oprindelse i Indonesien, Malaysia og Thailand (EFT C 35, s. 3) på grundlag af Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88 af 11. juli 1988 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 209, s. 1, herefter »grundforordningen«).

4 Kommissionen tilsendte sagsøgeren et spørgeskema, som sagsøgeren besvarede ved skrivelser af 21. og 23. marts 1994. Tre andre thailandske cykelproducenter medvirkede ved undersøgelsen, nemlig Bangkok Cycle Industrial Co. Ltd, Siam Cycle MGF Co. Ltd (herefter »Siam«) og Victory Cycle Co. Ltd (herefter »Victory«).

5 Den 26. og 27. september 1994 aflagde Kommissionen besøg i sagsøgerens virksomhed med henblik på at kontrollere sagsøgerens svar i spørgeskemaet samt samtlige andre relevante oplysninger (herefter »kontrolbesøget«).

6 Den 13. oktober 1995 udstedte Kommissionen den midlertidige forordning, hvorved der indførtes en midlertidig antidumpingtold på 13,2% på importen af sagsøgerens cykler.

7 Ved skrivelse af 16. oktober 1995 gav Kommissionen sagsøgeren meddelelse om de vigtigste faktiske forhold og betragtninger, der lå til grund for indførelsen af den

midlertidige antidumpingtold (herefter »den foreløbige underretning«). Sagsøgeren fremsatte bemærkninger hertil ved skrivelse af 13. november 1995.

8 Ved skrivelse af 1. februar 1996 gav Kommissionen sagsøgeren meddelelse om de vigtigste faktiske forhold og betragtninger, på grundlag af hvilke den havde til hensigt at foreslå Rådet indførelse af en endelig antidumpingtold (herefter »den endelige underretning«). Sagsøgeren fremsatte bemærkninger hertil ved skrivelse af 12. februar 1996.

9 Den 28. marts 1996 udstedte Rådet den omtvistede forordning, hvorved der indførtes en endelig antidumpingtold på 13% på importen af sagsøgerens cykler.

De relevante forordninger

10 Dumpingundersøgelsen omfattede perioden fra den 1. januar til den 31. december 1993 (punkt 9 i betragtningerne til den midlertidige forordning).

11 Med henblik på fastlæggelsen af dumpingmargenen for sagsøgerens cykler sammenlignede Kommissionen og Rådet (herefter »institutionerne«) produkternes normale værdi med deres pris ved eksport til Fællesskabet.

12 Den normale værdi kunne ikke fastsættes på grundlag af den faktiske pris på det thailandske marked. De modeller, der solgtes på dette marked, var nemlig ikke sammenlignelige med de modeller, der solgtes til eksport til Fællesskabet (punkt 37 og 38 i betragtningerne til den midlertidige forordning). Som følge heraf fastsattes den normale værdi i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), på grundlag af en beregnet pris for de varer, der eksporteredes til

Fællesskabet (punkt 39 i betragtningerne til den midlertidige forordning og punkt 28 i betragtningerne til den omtvistede forordning).

13 Den beregnede værdi blev fastsat ved at forhøje produktionsomkostningerne for de eksporterede modeller med et passende beløb svarende til salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger (herefter »SAG-omkostninger«) samt en rimelig fortjenstmargen (punkt 40 i betragtningerne til den midlertidige forordning og punkt 28 i betragtningerne til den omtvistede forordning).

14 Med hensyn til produktionsomkostningerne havde sagsøgeren i besvarelsen af spørgeskemaet oplyst, at produktionsomkostningerne ved fremstilling af virksomhedens cykler udgjorde 318 542 803 THB. Under kontrolbesøget konstaterede Kommissionen, at størrelsen af sagsøgerens produktionsomkostninger ifølge tabs- og vindingskontoen udgjorde 362 704 018 THB. På grund af denne forskel besluttede Kommissionen i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 11, at forhøje de af sagsøgeren meddelte produktionsomkostninger med 2,4% af sagsøgerens omsætning (punkt 5.4 i den endelige underretning).

15 For så vidt angår SAG-omkostningerne indeholdt sagsøgerens tabs- og vindingskonto en post benævnt »eksportomkostninger«, der beløb sig til 17 076 144 THB. Institutionerne fandt, at selskabet ikke havde anført en tilfredsstillende forklaring og beviser for, at disse omkostninger faktisk var afholdt. Som følge heraf besluttede de i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 11, at fordele det nævnte beløb forholdsmæssigt mellem sagsøgerens hjemmemarkedssalg og sagsøgerens salg til eksport til Fællesskabet i forhold til omsætningen (punkt 30 i betragtningerne til den omtvistede forordning). Efter denne fordeling udgjorde sagsøgerens eksportomkostninger 10 610 898 THB.

16 Om fortjenstmargenen bestemmes det i grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii):

»... fortjeneste[n] beregnes på grundlag af ... den fortjeneste, [producenten eller eksportøren] har opnået på fortjenstgivende salg af samme vare på hjemmemarkedet. Foreligger der ikke oplysninger herom, eller er oplysningerne upålidelige eller uegnede til formålet, foretages beregningen på grundlag af ... den fortjeneste, [andre producenter eller eksportører] har opnået i oprindelses- eller eksportlandet på fortjenstgivende salg af samme vare ...«.

17 I den foreliggende sag har institutionerne antaget, at en producents eller en eksportørs fortjeneste kun kunne udgøre en »pålidelig« oplysning i den citerede bestemmelses forstand, hvis den blev opnået ved et tilstrækkeligt stort og repræsentativt indenlandsk salg. Som følge heraf fastslog de, at en producents eller eksportørs faktiske fortjenstmargen kun kunne benyttes ved fastsættelsen af den beregnede normale værdi, når producentens eller eksportørens fortjenstgivende salg på hjemmemarkedet mængdemæssigt udgjorde mindst 10% af det samlede hjemmemarkedssalg af den tilsvarende vare (punkt 22 i betragtningerne til den midlertidige forordning og punkt 31 i betragtningerne til den omtvistede forordning, herefter »10%-kriteriet«).

18 Sagsøgeren opfyldte ikke dette kriterium. Virksomhedens fortjenstgivende hjemmemarkedssalg udgjorde kun 9,26% af dens samlede hjemmemarkedssalg. Følgelig afslog institutionerne at benytte sagsøgerens fortjenstmargen, som var 4,14%. I stedet benyttede de den vejede gennemsnitlige fortjenstmargen — på 13,7% — for Siam og Victory, for hvilke en fortjeneste, der kunne fæstes lid til, havde kunnet konstateres (punkt 31 i betragtningerne til den omtvistede forordning).

19 Eksportprisen for sagsøgerens cykler blev fastsat på grundlag af de priser, der faktisk var betalt eller skulle betales for cykler solgt til eksport til Fællesskabet, jf. grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra a), (punkt 48 i betragtningerne til den midlertidige forordning).

20 Normalværdien og eksportprisen blev sammenlignet ab fabrik og på grundlag af hver enkelt transaktion (punkt 49 i betragtningerne til den midlertidige forordning).

21 I skrivelsen af 21. marts 1994 havde sagsøgeren anmodet om en justering under henvisning til, at størstedelen af virksomhedens salg af cykler til eksport til Fællesskabet solgtes til »original equipment manufacturers« (herefter »OEM«), dvs. leverandører, som under deres eget mærke sælger produkter fremstillet af andre virksomheder.

22 Sagsøgerens anmodning havde følgende ordlyd:

»... for så vidt som eksporten til Den Europæiske Union i almindelighed sker på grundlag af salg til OEM, ønsker vi at anmode om en justering med henblik på i påkommende tilfælde at tage hensyn til de forskelle, der består med hensyn til salgsbetingelser og -måde«.

23 Rådet afslog anmodningen, idet det udtalte følgende (i punkt 50 i betragtningerne til den omtvistede forordning):

»I et følgebrev til spørgeskemabesvarelsen fra [sagsøgeren] anmodede [denne] i upræcise vendinger om en OEM-justering. Et sådant krav blev ikke udtrykkeligt fremsat i besvarelsen af det tilsendte spørgeskema, og der blev heller ikke fremlagt dokumentation herfor trods særlige instruktioner i spørgeskemaet om at fremsætte anmodning om eventuelle fradrag og fremlægge en sådan dokumentation. Endvidere er de grundlæggende forudsætninger for en sådan justering ikke opfyldt, idet hovedparten af [sagsøgerens] eksportsalg ikke fandt sted i et handelsled, som kunne betegnes som OEM-salg, dvs. normalt et led mellem produktion og distribution. De pågældende salg fandt sted på EF-markedet i et handelsled, hvis funk-

tion i det væsentlige blot var distribution ... [Der forelå] ikke noget klart og tydeligt prismønster for eksporten til den pågældende producent sammenlignet med salg til forhandlere i Fællesskabet. Der er følgelig ikke behov for nogen egentlig OEM-justering i den forbindelse.

Ved undersøgelsen af kravet om justering for OEM-salg konstateredes det, at de grundlæggende forudsætninger for en justering for forskelle i handelsled ikke var opfyldt, da det viste sig, at salget gik til stort set de samme kundekategorier på både eksport- og hjemmemarkedet.«

24 For så vidt angår dumpingmargenen konstaterede Kommissionen, at sammenligningen mellem den normale værdi og eksportprisen havde vist, at der var tale om dumping for sagsøgerens vedkommende (punkt 66 i betragtningerne til den midlertidige forordning). Efter en revision af beregningerne fastsatte Rådet margenen til 13% (punkt 54 og 55 i betragtningerne til den omtvistede forordning).

Retsforhandlingerne og parternes påstande

25 Sagsøgeren har anlagt nærværende sag ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 26. juli 1996.

26 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Fjerde Udvidede Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Retten har imidlertid ved skrivelse af 21. november 1997 anmodet parterne om at fremlægge nærmere bestemte dokumenter og at besvare en række spørgsmål. Ved skrivelser indgivet til Justitskontoret den 19. december 1997 har sagsøgeren og Rådet efterkommet anmodningen inden for den fastsatte frist.

27 Parterne har indgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten i retsmødet den 28. januar 1998.

28 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den omtvistede forordning annulleres, i det omfang den angår sagsøgeren.

— Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

29 Rådet har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Realiteten

30 Sagsøgeren har til støtte for sin påstand gjort to anbringender gældende:

— Rådet har tilsidesat grundforordningen, har anlagt et åbenbart urigtigt skøn og har tilsidesat princippet om forbud mod forskelsbehandling ved at afvise at benytte sagsøgerens faktiske fortjenstmargen ved fastsættelsen af den beregnede normale værdi af de produkter, sagsøgeren eksporterede til Fællesskabet.

— Rådet har tilsidesat grundforordningen ved at afslå at foretage en justering ved fastsættelsen af den fortjenstmargen, der skal indgå i den beregnede normale værdi af de af sagsøgerens produkter, der sælges i Fællesskabet til OEM-købere (herefter »OEM-justering«).

31 Under den skriftlige forhandling har sagsøgeren også gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat sagsøgerens ret til kontradiktion. I retsmødet har sagsøgeren imidlertid præciseret, at dette argument ikke er et anbringende til støtte for påstanden om annullation.

32 Indledningsvis bemærkes, at institutionerne, når de på grundlag af grundforordninger træffer konkrete antidumpingforanstaltninger, har et vidt skøn som følge af kompleksiteten af de økonomiske, politiske og retlige situationer, de skal undersøge (Domstolens dom af 7.5.1991, sag C-69/89, Nakajima mod Rådet, Sml. I, s. 2069, præmis 86, og af 29.5.1997, sag C-26/96, Rotexchemie, Sml. I, s. 2817, præmis 10, Rettens dom af 28.9.1995, sag T-164/94, Ferchimex mod Rådet, Sml. II, s. 2681, præmis 131, af 5.6.1996, sag T-162/94, NMB France m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 427, præmis 72, af 18.9.1996, sag T-155/94, Climax Paper mod Rådet, Sml. II, s. 873, præmis 98, og af 25.9.1997, sag T-170/94, Shanghai Bicycle mod Rådet, Sml. II, s. 1383, præmis 63).

33 Det følger heraf, at den retlige prøvelse af en sådan bedømmelse må begrænses til en kontrol af, at formforskrifterne er overholdt, at de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke det anfægtede valg er foretaget, er materielt rigtige, at der ikke foreligger en åbenbar fejl i vurderingen af de nævnte faktiske omstændigheder, og at der ikke foreligger magtfordrejning (Domstolens domme af 7.5.1987, sag 240/84, NTN Toyo Bearing m.fl. mod Rådet, Sml. s. 1809, præmis 19, og sag 258/84, Nippon Seiko mod Rådet, Sml. s. 1923, præmis 21, af 14.3.1990, sag C-156/87, Gestetner Holdings mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 781, præmis 63, samt de ovenfor nævnte domme i sagerne Rotexchemie, præmis 11, Climax Paper mod Rådet, præmis 98, og Shanghai Bicycle mod Rådet, præmis 64).

1. *Første anbringende: Rådet har tilsidesat grundforordningen, har anlagt et åbenbart urigtigt skøn og har tilsidesat princippet om forbud mod forskelsbehandling ved at afvise at benytte sagsøgerens faktiske fortjenstmargen ved fastsættelsen af den beregnede normale værdi af de produkter, sagsøgeren eksporterede til Fællesskabet*

34 Sagsøgeren har gjort gældende, at Rådet ved fastlæggelsen af den beregnede normale værdi af virksomhedens produkter skulle have benyttet sagsøgerens faktiske fortjenstmargen frem for den vejede gennemsnitlige fortjenstmargen for Siam og Victory.

35 Dette anbringende falder i fire dele. For det første har sagsøgeren gjort gældende, at Rådets begrundelse for at afvise at benytte sagsøgerens fortjenstmargen er åbenbart fejlagtig. For det andet har sagsøgeren bestridt rigtigheden af justeringerne af virksomhedens produktionsomkostninger for cykler og dens SAG-omkostninger. For det tredje og fjerde har sagsøgeren anført, at Rådet ikke kunne benytte fortjenstmargenen for henholdsvis Siam og Victory.

Første del: Sagsøgerens fortjenstmargen

Parternes argumenter

36 Sagsøgeren anerkender, at Rådet har en vid skønsbeføjelse med hensyn til komplekse økonomiske spørgsmål. Imidlertid har Rådet overskredet grænserne for sin beføjelse ved at afvise at benytte sagsøgerens faktiske fortjenstmargen under henvisning til, at størrelsen af sagsøgerens fortjenstgivende salg på hjemmemarkedet udgjorde mindre end 10% af størrelsen af sagsøgerens samlede hjemmemarkedssalg.

37 Sagsøgeren har anført seks argumenter til støtte herfor.

38 For det første kræves det ifølge Domstolens praksis, at fortjenstmargenen i første række fastsættes på grundlag af producentens fortjenstmargen i forbindelse med fortjenstgivende salg af samme vare på hjemmemarkedet (Domstolens dom af 13.2.1992, sag C-105/90, Goldstar mod Rådet, Sml. I, s. 677, præmis 36, 37 og 38).

39 For det andet findes 10%-kriteriet ikke i grundforordningen. Rådet har således opstillet et helt nyt krav. Siden 1985 har Rådets faste praksis bestået i at benytte den pågældende producents fortjenstmargen, når dennes fortjenstgivende salg på hjemmemarkedet udgjorde mindst 5% af den pågældendes salg til eksport til Fællesskabet. Sagsøgeren opfylder dette krav, idet virksomhedens fortjenstgivende salg på hjemmemarkedet udgør 5,35% af dens salg til eksport til Fællesskabet.

40 For det tredje er 10%-kriteriet vilkårligt. Producenterne vil kunne undgå anvendelsen af kriteriet ved at skjule visse oplysninger. Hvis sagsøgeren således havde besluttet sig for ikke at give meddelelse om sine produktionsomkostninger for visse cykelmodeller, der sælges med tab på hjemmemarkedet, ville institutionerne have konstateret, at sagsøgerens fortjenstgivende salg på hjemmemarkedet mængdemæssigt udgjorde mere end 10% af det samlede salg på hjemmemarkedet.

41 For det fjerde var sagsøgerens fortjenstgivende salg på hjemmemarkedet i absolutte tal klart større end Siam's og Victory's samlede fortjenstgivende salg. Faktisk udgjorde det mere end 60% af det fortjenstgivende salg på hjemmemarkedet. Logisk set kunne Rådet således ikke konstatere, at tallene for Siam's og Victory's fortjenstgivende salg på hjemmemarkedet var mere pålidelige end sagsøgerens.

42 For det femte opfyldte sagsøgerens fortjenstgivende salg på hjemmemarkedet 10%-kriteriet målt i værdi. Det udgjorde således 10,6% af den samlede værdi af sagsøgerens salg på hjemmemarkedet. Anvendelsen af 10%-kriteriet på mængden og ikke på værdien af salget på hjemmemarkedet har absurde konsekvenser. En producents fortjenstgivende salg på hjemmemarkedet kan mængdemæssigt udmærket udgøre mere end 10% af producentens samlede salg på hjemmemarkedet, men kan på grund af den lave pris på produkter solgt med en fortjenstmargen kun udgøre en ringe del (f.eks. 1%) af producentens omsætning ved salg på hjemmemarkedet. I dette tilfælde vil det være ulogisk at slutte, at producentens fortjenstgivende salg på hjemmemarkedet udgør en pålidelig oplysning med henblik på fastsættelsen af den beregnede normale værdi.

43 For det sjette er 10%-kriteriet blevet anvendt for strikte, når henses til, at det var helt nyt. Sagsøgeren manglede kun fortjenstgivende salg på hjemmemarkedet svarende til 0,74% for at opfylde kriteriet. I øvrigt var salget for adskillige cykelmodellers vedkommende fortjenstgivende i mere end 50% af tilfældene og i visse tilfælde i mere end 80%.

44 Rådet har bestridt disse argumenter.

Rettens bemærkninger

45 I henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 3,

»[er] [den] normale værdi ... den sammenlignelige pris, der faktisk er betalt eller skal betales i normal handel for samme vare til forbrug i eksport- eller oprindelseslandet [herefter 'den faktiske pris'] ... eller ... den beregnede værdi«.

46 Ifølge ordlyden og opbygningen af forordningens artikel 2, stk. 3, litra a), skal den normale værdi i første række fastlægges på grundlag af den faktiske pris (Domstolens dom af 5.10.1988, forenede sager 277/85 og 300/85, Canon m.fl. mod Rådet, Sml. s. 5731, præmis 11, og dommen i sagen Goldstar mod Rådet, præmis 12). Det fremgår således af forordningens artikel 2, stk. 3, litra b), at dette princip kun kan fraviges, når der ikke sælges en tilsvarende vare i normal handel, eller når sådant salg ikke muliggør en passende sammenligning.

47 Begrebet normal handel angår selve arten af den pågældende afsætning. Det tager sigte på ved fastlæggelsen af den normale værdi at udelukke tilfælde, i hvilke salget på hjemmemarkedet ikke finder sted på normale handelsvilkår, navnlig når et produkt sælges til en pris, der ligger under produktionsomkostningerne (dommen i sagen Goldstar mod Rådet, præmis 13).

48 I den henseende antager institutionerne, at den faktiske pris ikke udgør et passende grundlag for fastsættelsen af den normale værdi, når omfanget af en producents fortjenstgivende salg på hjemmemarkedet er mindre end 10% af det samlede omfang af producentens salg af det tilsvarende produkt på hjemmemarkedet (jf. punkt 21 og 22 i betragtningerne til den midlertidige forordning, punkt 19 i betragtningerne til den omtvistede forordning samt punkt 18 i betragtningerne til Kommissionens forordning (EF) nr. 2140/97 af 30.10.1997 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af telefaxapparater til privat brug med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Japan, Republikken Korea, Malaysia, Singapore, Taiwan og Thailand (EFT L 297, s. 61)).

49 Kravet om, at salget på hjemmemarkedet skal give mulighed for en passende sammenligning, angår spørgsmålet om, hvorvidt denne afsætning har været tilstrækkelig repræsentativ til at kunne tjene som grundlag for fastlæggelsen af den normale værdi. Transaktionerne på hjemmemarkedet må således afspejle en normal køberadfærd og føre til en normal prisdannelse (dommen i sagen Goldstar mod Rådet, præmis 15).

50 Ifølge retspraksis er denne betingelse opfyldt, når den pågældende producents afsætning på hjemmemarkedet overstiger 5% af eksportsalget til Fællesskabet (dommen i sagen Goldstar mod Rådet, præmis 16 og 17).

51 I det foreliggende tilfælde har institutionerne ikke kunnet fastlægge den normale værdi af sagsøgerens cykler på grundlag af den faktiske pris, fordi de modeller, sagsøgeren havde solgt på det thailandske marked, ikke var sammenlignelige med dem, virksomheden havde solgt til eksport til Fællesskabet. Som følge heraf har de fastlagt den normale værdi på grundlag af en beregnet værdi for de produkter, der eksporteredes til Fællesskabet.

52 Ifølge grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii):

»[fastsættes] den beregnede værdi ... ved sammenlægning af produktionsomkostningerne og en rimelig fortjenstmargen. Produktionsomkostningerne beregnes på grundlag af alle omkostninger i normal handel, både faste og variable, til materialer og fremstilling i oprindelseslandet, plus en rimelig margen til dækning af [SAG-omkostninger]. Størrelsen af [SAG-omkostninger] samt fortjeneste beregnes på grundlag af producentens eller eksportørens faktiske omkostninger og den fortjeneste, de har opnået på fortjenstgivende salg af samme vare på hjemmemarkedet. Foreligger der ikke oplysninger herom, eller er oplysningerne upålidelige eller uegnede til formålet, foretages beregningen på grundlag af andre producenters eller eksportørers faktiske omkostninger og den fortjeneste, de har opnået i oprindelses- eller eksportlandet på fortjenstgivende salg af samme vare. Kan ingen af disse to metoder anvendes, beregnes de faktiske omkostninger og den opnåede fortjeneste på grundlag af salg realiseret af den pågældende eksportør eller af andre producenter eller eksportører i samme erhvervssektor i oprindelses- eller eksportlandet eller på et andet rimeligt grundlag«.

53 I artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), opregnes således tre metoder til fastlæggelse af den beregnede værdi. Efter bestemmelsens formulering skal de tre metoder tages i betragtning i den rækkefølge, hvori de optræder i bestemmelsen (dommen i sagen Nakajima mod Rådet, præmis 61, og dommen i sagen Goldstar mod Rådet, præmis 35).

54 Fortjenstmargenen skal derfor i første række fastsættes på grundlag af den pågældende producents fortjeneste ved fortjenstgivende salg af samme vare på hjemmemarkedet. Det er kun, såfremt der ikke foreligger oplysninger herom, eller såfremt oplysningerne er upålidelige eller uegnede til formålet, at fortjenstmargenen skal fastsættes på grundlag af den fortjeneste, andre producenter har opnået ved salg af samme vare på hjemmemarkedet (dommen i sagen Goldstar mod Rådet, præmis 36).

55 I det foreliggende tilfælde har institutionerne antaget, at en fortjeneste er »upålidelig« og følgelig er »uegnet« med henblik på beregningen af den fortjenstmargen, der skal indgå i den beregnede normale værdi, når producenten opnår fortjeneste på en del af hjemmemarkedssalget, der udgør mindre end 10% af det samlede salg på hjemmemarkedet af samme vare.

56 Det skal således efterprøves, om institutionerne ved at benytte et sådant kriterium har tilsidesat grundforordningen eller har anlagt et åbenbart urigtigt skøn.

— Fastsættelsen af 10%-kriteriet

57 Herefter skal der tages stilling til den fremførte kritik af, a) at institutionerne har indført et nyt krav, b) at 10%-kriteriet er vilkårligt og c) at kriteriet er i strid med en tidligere praksis, som institutionerne har fulgt.

a) Indførelsen af et nyt krav

58 Sagsøgeren har anført, at institutionerne ved at opstille 10%-kriteriet har indført et nyt krav, der ikke fremgår af grundforordningen.

59 Det fremgår af ordlyden af grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), at hver af metoderne til beregning af fortjenstmargenen skal bringes i anvendelse på en måde, der virker rimelig (dommen i sagen Nakajima mod Rådet, præmis 35 og 36).

60 Når en producent sælger en uforholdsmæssig stor andel af sine produkter på hjemmemarkedet til en pris, der ligger under produktionsprisen, kan dette salg ikke anses for at være sket på normale handelsvilkår (jf. ovenfor i præmis 47 og 48). Som følge heraf kan institutionerne ikke tage den fortjeneste, producenten opnår ved dette salg, i betragtning ved fastsættelsen af den fortjenstmargen, der skal indgå i den beregnede normale værdi. Den første metode til fastsættelse af fortjenstmargenen ville ikke forekomme rimelig, hvis det beskrevne forhold skulle tages i betragtning.

61 10%-kriteriet har imidlertid til formål at sikre, at en producents fortjeneste opnås på en tilstrækkelig stor andel af producentens salg på hjemmemarkedet af samme produkt.

62 Herefter har institutionerne ved at fastsætte et sådant kriterium foretaget en korrekt fortolkning af reglerne i grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii).

b) 10%-kriteriets vilkårlige karakter

63 Sagsøgeren har gjort gældende, at 10%-kriteriet er vilkårligt.

64 I forbindelse med begrebet normale handelstransaktioner antager institutionerne, at den faktiske pris ikke udgør et egnet grundlag for fastsættelsen af den normale

værdi, når en producents fortjenstgivende salg på hjemmemarkedet udgør mindre end 10% af producentens samlede hjemmemarkedssalg af samme produkt (jf. ovenfor i præmis 47 og 48).

65 Det følger logisk heraf, at institutionerne, når de fastsætter den beregnede normale værdi, antager, at den pågældende producents fortjeneste på sådant salg heller ikke udgør et egnet grundlag for beregningen af fortjenstmargenen.

66 Heraf følger, at 10%-kriteriet langtfra er vilkårligt, men er udtryk for sammenhængen i institutionernes indstilling i forbindelse med fastsættelsen af den normale værdi. Det må være klart, at sagsøgeren ikke seriøst kan hævde, at en producents mulighed for at skjule visse oplysninger, der vedrører den pågældende, kan gøre det ovennævnte kriterium vilkårligt.

c) Eksistensen af en tidligere praksis

67 Sagsøgeren har hævdet, at institutionerne i forbindelse med fastsættelsen af den beregnede normale værdi følger den praksis at beregne fortjenstmargenen på grundlag af den fortjeneste, som den pågældende producent har opnået ved fortjenstgivende salg på hjemmemarkedet, når dette salg udgør mere end 5% af producentens eksportsalg til Fællesskabet.

68 Hertil bemærkes, at institutionerne ikke, når de udøver den skønsbeføjelse, som grundforordningen tillægger dem, er forpligtet til i detaljer og på forhånd at forklare de kriterier, som de påtænker at anvende i hver enkelt situation, heller ikke i tilfælde, hvor de opstiller nye principielle retningslinjer (jf. i denne retning Domstolens dom af 5.10.1988, sag 250/85, Brother mod Rådet, Sml. s. 5683, præmis 28 og 29, og dommen i sagen Nakajima mod Rådet, præmis 118).

69 Uden at det er nødvendigt for Retten at udtale sig om den af sagsøgeren hævdede praksis, fratog eksistensen af en sådan praksis herefter under alle omstændigheder ikke i sig selv institutionerne muligheden for at fastsætte det omtvistede kriterium.

70 Heraf følger, at institutionerne ved at fastsætte 10%-kriteriet ikke har tilsidesat grundforordningen eller har anlagt et åbenbart urigtigt skøn.

71 I denne forbindelse bemærker Retten, at det anførte kriterium i mangel af en specifik bestemmelse giver de berørte erhvervsdrivende en vis grad af retlig sikkerhed med hensyn til institutionernes bedømmelse af, om en producents fortjeneste ved fortjenstgivende salg på hjemmemarkedet af tilsvarende produkter er repræsentativ. Som følge af denne sikkerhed bør 10%-kriteriet opretholdes, *og* det kan kun fraviges i ganske særlige tilfælde (jf., analogt hermed, dommen i sagen Goldstar mod Rådet, præmis 17).

— Anvendelsen af 10%-kriteriet på sagsøgeren

72 Herefter skal der tages stilling til sagsøgerens kritik vedrørende a) sagsøgerens fortjenstgivende salg på hjemmemarkedet i absolutte tal, b) sagsøgerens fortjenstgivende salg på hjemmemarkedet målt i værdi, og c) den strikte anvendelse af 10%-kriteriet.

a) Sagsøgerens salg i absolutte tal

73 Sagsøgeren har anført, at virksomhedens fortjenstgivende salg på hjemmemarkedet i absolutte tal var klart større end Siam's og Victory's samlede fortjenstgivende

salg. Faktisk udgjorde det mere end 60% af det fortjenstgivende salg på hjemmemarkedet.

74 10%-kriteriet har til formål at sikre, at en bestemt producents fortjeneste på salget på hjemmemarkedet af et tilsvarende produkt udgør et rimeligt grundlag for beregningen af den fortjenstmargen, der skal indgå i den beregnede normale værdi. Det afgørende element i kriteriet er således forholdet mellem den pågældende producents fortjenstgivende salg på hjemmemarkedet og producentens eget samlede hjemmemarkedssalg.

75 Som følge heraf er den samlede størrelse af sagsøgerens fortjenstgivende salg på hjemmemarkedet uden betydning. Dette salg har ingen indflydelse på konstateringen af, at sagsøgerens fortjenstgivende salg på hjemmemarkedet udgjorde mindre end 10% af virksomhedens samlede hjemmemarkedssalg. Tilsvarende har sammenligningen mellem virksomhedens fortjenstgivende salg på hjemmemarkedet og Siam's og Victory's tilsvarende salg ingen betydning, så længe disse producenter på deres eget niveau opnåede fortjeneste på en tilstrækkeligt repræsentativ del af deres hjemmemarkedssalg.

b) Sagsøgerens salg målt i værdi

76 Beslutningen om at anvende satsen på 10% på mængden fremfor på værdien af hjemmemarkedssalget falder ind under institutionernes vide skønsbeføjelse.

77 Ifølge sagsøgeren kan denne beslutning have absurde konsekvenser. I den forbindelse har sagsøgeren anført et eksempel, hvorefter en producents fortjenstgivende salg på hjemmemarkedet mængdemæssigt udgør mere end 10% af producentens

samlede salg på hjemmemarkedet, men som på grund af den lave pris på produkter solgt med en fortjenstmargen kun udgør en ringe del (f.eks. 1%) af producentens omsætning på hjemmemarkedssalget.

78 Eksemplet, der i øvrigt er hypotetisk, kan ikke rejse tvivl om beslutningens rimelighed. Det må påhvile institutionerne i enhver konkret situation at undersøge, om særlige omstændigheder kræver eller kan begrunde, at der gøres undtagelse fra 10%-kriteriet.

79 Hertil kommer, at institutionernes beslutning ikke overskrider grænserne for deres skønsbeføjelse. Der er anledning til at bemærke, at de kriterier, institutionerne benytter i forbindelse med begrebet normal handel (jf. ovenfor, punkt 47 og 48), og i forbindelse med bedømmelsen af, om hjemmemarkedssalget var repræsentativt (jf. ovenfor i præmis 49 og 50), også finder anvendelse på størrelsen af salget af det tilsvarende produkt.

c) Den strikte anvendelse af 10%-kriteriet

80 Sagsøgeren har anført, at 10%-kriteriet er blevet anvendt for strikte i sagsøgerens tilfælde.

81 Det ligger i det foreliggende tilfælde fast, at størrelsen af sagsøgerens fortjenstgivende salg på hjemmemarkedet udgjorde 9,26% af det samlede hjemmemarkedssalg af det tilsvarende produkt.

82 Denne konstatering ændres ikke af, at salget for adskillige cykelmodellers vedkommende var fortjenstgivende for så vidt angår størstedelen af hjemmemarkedssalget. I øvrigt udgør hverken den omstændighed, at 10%-kriteriet var nyt, eller det

forhold, at sagsøgeren kun manglede fortjenstgivende salg på hjemmemarkedet svarende til 0,74% for at opfylde det, sådanne ganske særlige omstændigheder, at kriteriet kan fraviges.

83 Heraf følger, at institutionerne ikke ved at anvende 10%-kriteriet på sagsøgerens tilfælde har tilsidesat grundforordningen eller har anlagt et åbenbart urigtigt skøn.

84 Det følger heraf, at anbringendets første del savner fornødent grundlag.

Anden del: Justering af produktionsomkostninger og SAG-omkostninger

85 Hvis der ikke var foretaget justeringer med hensyn til sagsøgerens produktionsomkostninger og SAG-omkostninger, ville størrelsen af virksomhedens fortjenstgivende salg på hjemmemarkedet have været lig med eller have udgjort mere end 10% af sagsøgerens samlede hjemmemarkedssalg af det tilsvarende produkt.

86 Det skal således undersøges, om justeringerne var berettigede.

87 I henhold til grundforordningens artikel 7, stk. 7, litra b), kan Kommissionen, såfremt en berørt part nægter at give adgang til nødvendige oplysninger eller undlader at stille dem til rådighed inden for en rimelig frist, træffe foreløbige eller endelige afgørelser på grundlag af de tilgængelige oplysninger. I samme forordnings artikel 2, stk. 11, bestemmes, at »... alle omkostningsberegninger [baseres] på tilgængelige regnskabsmæssige oplysninger, almindeligvis og om nødvendigt fordelt proportionalt med omsætningen ...«.

Justeringen af sagsøgerens produktionsomkostninger

— Parternes argumenter

88 Sagsøgeren har gjort gældende, at justeringen af virksomhedens produktionsomkostninger for cykler har været ubegrundet. Under kontrolbesøget oplyste virksomheden utvetydigt, at forskellen mellem produktionsomkostningernes beløb som anført i besvarelsen af spørgeskemaet og det beløb, der fandtes på virksomhedens tabs- og vindingskonto, svarede til fabrikationsomkostningerne for dele til cykler og knallerter.

89 Justeringen er i øvrigt udtryk for en forskelsbehandling. Rådet skulle også have justeret Victory's produktionsomkostninger.

90 I sagsøgerens tilfælde konstaterede Kommissionen, at produktionsomkostningerne for cykler udgjorde 87,8% af de samlede produktionsomkostninger, mens omsætningen fra salget af disse cykler udgjorde 90,2% af den samlede omsætning. Den omtvistede justering bestod i at forhøje sagsøgerens produktionsomkostninger med det beløb, der svarede til den konstaterede forskel, dvs. 2,4% af virksomhedens omsætning. For så vidt angår Victory har sagsøgeren beregnet, at den procentvise andel af produktionsomkostningerne for cykler — som i sagsøgerens tilfælde — var lavere end den procentvise andel af omsætningen fra salget af disse cykler. Men til trods for denne forskel gennemførte Rådet ikke nogen justering.

91 I øvrigt gav institutionerne modstridende begrundelser for ikke at foretage nogen justering. I den endelige underretning anførte Kommissionen, at den procentvise andel af produktionsomkostningerne for Victory's cykler var højere end den procentvise andel af omsætningen. Men i nærværende sag har Rådet anført, at Victory havde givet en tilfredsstillende forklaring på, hvorfor produktionsomkostningsbeløbet som anført i besvarelsen af spørgeskemaet var forskelligt fra det, der fremgik af virksomhedens tabs- og vindingskonto.

92 Rådet har bestridt disse argumenter.

— Rettens bemærkninger

93 Det ligger fast, at det beløb vedrørende produktionsomkostninger for cykler, som sagsøgeren havde angivet i sin besvarelse af spørgeskemaet, var lavere end det, som fremgik af virksomhedens tabs- og vindingskonto. Ganske vist oplyste sagsøgeren under kontrolbesøget, at denne forskel svarede til fabrikationsomkostningerne for dele til cykler og knallerter.

94 Imidlertid viser gennemgangen af sagen, at sagsøgeren ikke har tilvejebragte noget bevis, der har kunnet gøre det muligt for institutionerne at kontrollere rigtigheden af sagsøgerens oplysninger.

95 Som følge heraf var det med rette, at institutionerne gennemførte en justering af sagsøgerens produktionsomkostninger ved, i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2, stk. 11, at foretage en forholdsmæssig fordeling af omsætningen på grundlag af tilgængelige regnskabsmæssige oplysninger.

96 Princippet om forbud mod forskelsbehandling, som sagsøgeren også har påberåbt sig, er til hinder for, at sammenlignelige situationer behandles forskelligt, og at forskelligartede situationer behandles ens, medmindre en sådan behandling er objektivt begrundet (Domstolens dom af 5.10.1994, forenede sager C-133/93, C-300/93 og C-362/93, Crispoltoni m.fl., Sml. I, s. 4863, præmis 51, Rettens dom af 13.7.1995, forenede sager T-466/93, T-469/93, T-473/93, T-474/93 og T-477/93, O'Dwyer m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 2071, præmis 113, og dommen i sagen NMB France m.fl. mod Kommissionen, jf. ovenfor, præmis 116).

97 I det foreliggende tilfælde har Rådet oplyst, at det beløb, som Victory havde angivet i spørgeskemaet som produktionsomkostninger, ligesom i sagsøgerens tilfælde

var forskelligt fra det, der fremgik af Victory's tabs- og vindingskonto. Imidlertid havde Victory forklaret denne forskel under forelæggelse af tilfredsstillende beviser.

98 Sagsøgeren har ikke heroverfor oplyst omstændigheder, der kan rejse tvivl om denne forklaring.

99 Som forholdet herefter foreligger, må det lægges til grund, at Victory's situation ikke var sammenlignelig med sagsøgerens. Følgelig kan sagsøgeren ikke med rette rejse kritik mod institutionerne for ikke også at have fordelt Victory's produktionsomkostninger for cykler forholdsmæssigt på omsætningen.

100 Det følger heraf, at institutionerne ikke ved at gennemføre en justering af sagsøgerens produktionsomkostninger for cykler har anlagt et åbenbart urigtigt skøn eller har tilsidesat princippet om forbud mod forskelsbehandling.

Justeringen af sagsøgerens SAG-omkostninger

— Parternes argumenter

101 Sagsøgeren har gjort gældende, at justeringen af virksomhedens SAG-omkostninger er ubegrundet. Sagsøgeren beviste sine faktiske eksportomkostninger ved at forelægge en liste over alle virksomhedens eksportsalg, som for hver enkelt transaktion angav det nøjagtige beløb for eksportomkostninger, der virkelig var påløbet. Sammentællingen af disse omkostninger svarede til beløbet 17 076 144 THB, der fandtes under posteringen »eksportomkostninger« på virksomhedens tabs- og vindingskonto.

102 Justeringen er tillige vilkårlig. Da institutionerne fastlagde eksportprisen for sagsøgerens cykler ved eksport til Fællesskabet, kontrollerede de rigtigheden af sagsøgerens eksportomkostninger. De konstaterede, at disse udgjorde et beløb på 12 540 882 THB. Det er således ulogisk, at de har fastsat beløbet for disse omkostninger til 10 610 898 THB ved beregningen af sagsøgerens SAG-omkostninger, som skal indgå i den beregnede normale værdi for sagsøgerens produkter.

103 Rådet har bestridt disse argumenter.

— Rettens bemærkninger

104 Med henblik på bedømmelsen af holdbarheden af sagsøgerens argumenter har Retten anmodet parterne om at fremlægge nærmere bestemte dokumenter og at besvare en række spørgsmål, såvel skriftlige som mundtlige. Det fremgår af de indhentede oplysninger, at de relevante omstændigheder er følgende.

105 I forbindelse med fastsættelsen af den normale værdi havde sagsøgeren før kontrolbesøget oplyst over for Kommissionen, at virksomhedens SAG-omkostninger i alt beløb sig til 49 215 903 THB. Af disse omkostninger havde sagsøgeren anført et beløb på 17 076 144 THB under én post som »eksportomkostninger«.

106 Uanset størrelsen af denne post er sagsøgeren på intet tidspunkt under den administrative procedure fremkommet med oplysninger om, hvorledes de pågældende omkostninger fordeler sig. Tilsvarende er sagsøgeren ikke fremkommet med og har ikke engang søgt at fremkomme med beviser, der gjorde det muligt for institutionerne at foretage en effektiv kontrol af disse omkostningers realitet.

107 I forbindelse med fastlæggelsen af eksportprisen havde sagsøgeren nogle dage før kontrolbesøget til Kommissionen fremsendt en liste over virksomhedens eksport-

salg til Fællesskabet med angivelse for hver enkelt transaktion af de omkostninger, der hævdedes at være påløbet. Disse omkostninger beløb sig til 7 743 186 THB. Listen indeholdt imidlertid talrige fejl, og den kunne derfor ikke som sådan tjene som grundlag for fastlæggelsen af eksportprisen ved eksport af sagsøgerens cykler til Fællesskabet. Kommissionen måtte således, i overensstemmelse med grundforordningens artikel 7, stk. 7, litra b), fastlægge den nævnte pris på grundlag af de tilgængelige regnskabsmæssige oplysninger.

108 Med henblik herpå undersøgte Kommissionen under kontrolbesøget for en halv snes eksportsalgs vedkommende samtlige fakturaer vedrørende eksportomkostninger, som sagsøgeren faktisk havde haft. På grundlag af dette stikprøveudvalg opstillede Kommissionen en ny liste over sagsøgerens eksportsalg til Fællesskabet. Af denne liste fremgår, at sagsøgerens omkostninger vedrørende forsikring og transport af varer beløb sig til 12 540 882 THB.

109 I modsætning til, hvad sagsøgeren gør gældende, skulle dette beløb ikke nødvendigvis tjene som grundlag for beregningen af sagsøgerens eksportomkostninger og fratrækkes sagsøgerens SAG-omkostninger ved fastsættelsen af den beregnede normale værdi af sagsøgerens produkter.

110 For det første var beløbet kun en ekstrapolation af sagsøgerens eksportomkostninger, gennemført på grundlag af de tilgængelige regnskabsmæssige oplysninger. Det beviste derfor på ingen måde, hvilke eksportomkostninger, sagsøgeren faktisk havde haft.

111 For det andet fremgår det af fast retspraksis, at fastlæggelsen af den normale værdi og af eksportprisen er undergivet forskellige regler, der er uafhængige af hinanden (jf. bl.a. Domstolens domme af 7.5.1987, sag 255/84, Nachi Fujikoshi mod Rådet, Sml. s 1861, præmis 14 og 15, og sag 260/84, Minebea mod Rådet, Sml. s 1975, præmis 8 og 9, dom af 5.10.1988, forenede sager 260/85 og 106/86, TEC mod Rådet, Sml. s. 5855, præmis 31, og domme af 10.3.1992, sag C-171/87, Canon mod Rådet, Sml. I, s. 1237, præmis 15, og sag C-178/87, Minolta Camera mod Rådet,

Sml. I, s. 1577, præmis 12). Beløbet på 12 540 882 THB blev beregnet med det præcise formål at fastlægge nettoprisen for eksport af sagsøgerens cykler til Fællesskabet ab fabrik. Som følge heraf var institutionerne ikke forpligtet til at tage dette beløb i betragtning ved fastsættelsen af den beregnede normale værdi af sagsøgerens produkter.

112 Det var således med rette, at institutionerne gennemførte en justering af de af sagsøgeren hævdede eksportomkostninger ved i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2, stk. 11, at foretage en forholdsmæssig fordeling på omsætningen på grundlag af tilgængelige regnskabsmæssige oplysninger.

113 Det følger heraf, at anbringendets anden del savner fornødent grundlag.

Tredje del: Siam's fortjenstmargen

Parternes argumenter

114 Sagsøgeren har anført, at Rådet ikke med henblik på at beregne den fortjenstmargen, som skulle indregnes i den normale værdi af sagsøgerens produkter, gyldigt kunne benytte den fortjeneste, som Siam havde opnået på sine fortjenstgivende hjemmemarkedssalg af det tilsvarende produkt. Institutionerne anvendte nemlig kun 10%-kriteriet på salg på hjemmemarkedet, for hvilke denne producent havde afgivet oplysninger om sine produktionsomkostninger for cykler. Hvis institutionerne havde taget hensyn til samtlige Siam's hjemmemarkedssalg, ville de have konstateret, at virksomhedens fortjenstgivende salg kun udgjorde 9,45% af dens samlede salg på hjemmemarkedet.

115 Rådet har gjort gældende, at sagsøgerens argument er irrelevant. Også selv om det måtte antages, at den af Siam opnåede fortjeneste var »uanvendelig« med henblik på beregningen af fortjenstmargenen, ville Rådet under ingen omstændigheder have anvendt sagsøgerens fortjeneste på sine egne hjemmemarkedssalg. Rådet ville blot have benyttet en af de andre beregningsmetoder, der angives i grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii).

Rettens bemærkninger

116 Rådets argument må forkastes. Domstolskontrollen skal sikre rigtigheden af de faktiske omstændigheder, institutionerne har lagt til grund, ligesom den skal sikre, at der ikke er anlagt et åbenbart urigtigt skøn vedrørende disse omstændigheder. Hvis det skulle vise sig, at beregningen af den fortjenstmargen, der blev benyttet ved fastsættelsen af den beregnede normale værdi af sagsøgerens cykler, hvilede på urigtige faktiske omstændigheder eller var resultatet af et åbenbart urigtigt skøn, ville en sådan beregning påvirke gyldigheden af beregningen af dumpingmargenen og følgelig medføre, at den omtvistede forordning skulle annulleres.

117 I undersøgelsesperioden solgte Siam ... [1] enheder på det thailandske marked. Virksomheden gav kun Kommissionen oplysninger om sine produktionsomkostninger for ... enheders vedkommende. På grundlag af disse oplysninger konstaterede institutionerne, at ... enheder var blevet solgt med en fortjenstmargen.

118 Når sagsøgeren hævder, at anvendelsen af 10%-kriteriet på Siam's samlede hjemmemarkedssalg (... enheder) ville have medført, at virksomhedens fortjenstgivende hjemmemarkedssalg (... enheder) kun udgjorde 9, 45%, antager sagsøgeren nødvendigvis, at hele det salg på hjemmemarkedet, for hvilket den pågældende producent ikke har meddelt Kommissionen oplysninger (... enheder), er sket med tab.

1 — Visse talangivelser er udeladt for at beskytte fortrolige oplysninger vedrørende Siam og Victory.

119 I det foreliggende tilfælde har institutionerne ikke anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved kun at anvende 10%-kriteriet på de enheder, for hvilke Siam havde givet meddelelse om sine produktionsomkostninger (... enheder).

120 For det første udgjorde ... enheder en væsentlig mængde, nemlig 46,1% af Siam's salg på hjemmemarkedet af det tilsvarende produkt (... enheder). For det andet fremgik det af de oplysninger, der var til rådighed, at Siam's fortjenstgivende hjemmemarkedssalg (... enheder) udgjorde mere end 20% af virksomhedens samlede salg på hjemmemarkedet af det tilsvarende produkt (... enheder). For det tredje havde institutionerne ikke grund til at nære tvivl om pålideligheden af de oplysninger, som Siam havde meddelt. Rådet har således oplyst — uden at blive modsagt af sagsøgeren — at grunden til, at Siam ikke havde givet meddelelse om produktionsomkostninger vedrørende de ... omtvistede enheder, ikke var, at de, som sagsøgeren antager, var blevet solgt med tab, men at de var blevet fremstillet i en regnskabsperiode, der lå forud for undersøgelsesperioden.

121 Det følger heraf, at institutionerne ikke har begået en åbenbar fejl ved at benytte Siam's fortjeneste på denne virksomheds fortjenstgivende hjemmemarkedssalg af det tilsvarende produkt med henblik på at beregne den fortjenstmargen, der skulle indgå i den beregnede normale værdi af sagsøgerens produkter.

122 Anbringendets tredje del savner dermed fornødent grundlag.

Fjerde del: Victory's fortjenstmargen

Parternes argumenter

123 Sagsøgeren har gjort gældende, at Rådet ikke med henblik på at beregne den fortjenstmargen, som skulle indregnes i den beregnede værdi af sagsøgerens produk-

ter, gyldigt kunne benytte den fortjeneste, som Victory havde opnået på sine fortjenstgivende indenlandske salg af det tilsvarende produkt. Oplysningerne vedrørende denne producent var efter sagsøgerens opfattelse uanvendelige.

124 For det første havde Victory i sin besvarelse af spørgeskemaundersøgelsen ikke givet oplysninger, der kunne gøre det muligt for Kommissionen at beregne virksomhedens fortjenstmargen. Selv under kontrolbesøget meddelte virksomheden kun oplysninger om produktionsomkostninger vedrørende en meget begrænset del af dens hjemmemarkedssalg.

125 For det andet blev den gennemsnitlige salgspris på hjemmemarkedet for Victory's cykler kun beregnet på grundlag af et stikprøveudvalg på 110 fakturaer. Dette udvalg repræsenterede kun 15% af Victory's samlede indenlandske salg.

126 For det tredje gennemførte Victory sit indenlandske salg i et andet handelsled end sagsøgeren. Victory solgte sine produkter i små mængder til mindre detailhandlere, medens sagsøgeren solgte sine produkter i store kvanta til større grossister.

127 For det fjerde var Victory's produktionsomkostninger for cykler klart uanvendelige.

128 Herom har sagsøgeren anført, at de af Victory meddelte oplysninger om produktionsomkostningerne var behæftet med fejl. Som bevis herfor har sagsøgeren fremlagt en tabel, hvori der foretages en sammenligning for visse cykelmodellers vedkommende af sagsøgerens gennemsnitlige salgspris og virksomhedens gennemsnitlige produktionsomkostninger med de tilsvarende tal for Victory (replikkens bilag 6). Der hævdes at fremgå to forhold af denne sammenligning. For

det første oversteg Victory's gennemsnitlige salgspris for cykler på hjemmemarkedet virksomhedens produktionsomkostninger vedrørende disse cykler med mellem 25 og 45%. For tilsvarende modeller solgt til lignende priser var sagsøgerens fortjenstmargen i almindelighed negativ. Victory's fortjenstmargen var således urealistisk. For det andet var Victory's produktionsomkostninger langt lavere end sagsøgerens for identiske cykelmodeller solgt til samme priser. De to producenters samlede driftsoverskud lå imidlertid på samme niveau. De af Victory meddelte produktionsomkostninger var således fejlbehæftede.

129 I øvrigt har Kommissionen efter sagsøgerens opfattelse begået en klar fejl ved beregningen af Victory's produktionsomkostninger for cykler, idet den har undladt at tage hensyn til et beløb på ... THB vedrørende køb af cykeldele. Denne undladelse betød en forøgelse af Victory's fortjenstmargen og følgelig af den beregnede normale værdi af sagsøgerens produkter.

130 Rådet har anført, at sagsøgerens argument er irrelevant. Også selv om det måtte antages, at den af Victory opnåede fortjeneste var »uanvendelig« med henblik på beregningen af fortjenstmargenen, ville Rådet under ingen omstændigheder have anvendt sagsøgerens fortjeneste på sine egne hjemmemarkedssalg. Rådet ville blot have benyttet en af de andre beregningsmetoder, der angives i grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii).

131 Sagsøgerens fjerde argument udgør efter Rådets opfattelse et nyt anbringende, der i henhold til procesreglementets artikel 48, stk. 2, må afvises. Spørgsmålet om rigtigheden af Victory's produktionsomkostninger og om beregningen af disse omkostninger er nemlig for første gang blevet rejst af sagsøgeren i replikken.

Rettens bemærkninger

132 Af de grunde, som er angivet ovenfor i præmis 116, må Rådets første argument forkastes.

133 Med henblik på bedømmelsen af anbringendets fjerde del har retten anmodet Rådet om at besvare en række spørgsmål og om bl.a. at fremlægge den foreløbige og den endelige underretning vedrørende Victory. Sagsøgeren har som bilag 1 til replikken fremlagt Victory's besvarelse af spørgeskemaundersøgelsen.

134 Argumenterne skal herefter behandles i den rækkefølge, hvori de er fremført.

— De af Victory meddelte oplysninger

135 I modsætning til, hvad sagsøgeren har anført, meddelte Victory i sin besvarelse af spørgeskemaundersøgelsen præcise oplysninger om mængden og værdien af de produkter, virksomheden havde solgt på hjemmemarkedet i undersøgelsesperioden. Det fremgår af den foreløbige og den endelige underretning vedrørende denne producent, at der blev afgivet yderligere oplysninger under kontrolbesøget. Kommissionen kunne således med rette lægge til grund, at de oplysninger, som var givet af Victory, var tilstrækkelige med henblik på fastlæggelsen af den normale værdi af virksomhedens produkter.

136 Som følge heraf må sagsøgerens første argument forkastes.

— Victory's gennemsnitlige salgspris for cykler

137 Med henblik på at fastlægge Victory's gennemsnitlige salgspris for cykler på hjemmemarkedet udvalgte Kommissionen stikprøvevis 110 fakturaer udstedt af denne producent i undersøgelsesperioden. På dette grundlag beregnede Kommissionen en gennemsnitlig nettofakturapris for hver cykelmodel. Kommissionen gangede denne pris med det faktisk solgte kvantum af hver model og nåede på denne måde frem til en samlet nettofakturaværdi for hver model. Den sammenlagde derpå de sam-

lede nettoværdier for hver model og nåede herved frem til et skøn over den samlede omsætning vedrørende hjemmemarkedssalget af cykler. Derpå sammenlignede den dette skøn med det omsætningstal for det indenlandske salg af cykler, der fandtes på Victory's tabs- og vindingskonto. Denne sammenligning viste en betydelig forskel mellem de to beløb på 0,54%.

138 Ved at fastsætte Victory's gennemsnitlige salgspris for cykler på grundlag af de 110 omhandlede fakturaer, har institutionerne således nået et pålideligt resultat. Som følge heraf må sagsøgerens andet argument forkastes.

— Forskellen på omsætningsniveauet

139 Sagsøgeren har anført, at Victory foretog sit hjemmemarkedssalg i et andet handelsled end sagsøgeren. Sagsøgeren har imidlertid ikke påvist, hvorledes denne omstændighed, for så vidt den bevises, skulle forhindre institutionerne i at benytte Victory's fortjeneste ved virksomhedens fortjenstgivende hjemmemarkedssalg med henblik på beregningen af den fortjenstmargen, der skal indgå i den beregnede normale værdi af sagsøgerens produkter. Det følger heraf, at sagsøgerens tredje argument savner fornødent grundlag.

— Victory's produktionsomkostninger

140 Sagsøgeren har gjort gældende, at de produktionsomkostninger, Victory har oplyst over for Kommissionen, er behæftet med fejl, og at institutionerne har begået en åbenbar fejl ved beregningen af disse omkostninger.

141 Rådet har gjort gældende, at disse argumenter skal afvises, idet de ikke er fremsat i stævningen.

142 Det fremgår af bestemmelserne i procesreglementets artikel 44, stk. 1, litra c), sammenholdt med artikel 48, stk. 2, at stævningen skal indeholde søgsmålets genstand og en kort fremstilling af søgsmålsgrundene, og at nye anbringender ikke må fremsættes under sagens behandling, medmindre de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne. Imidlertid skal et anbringende, der udgør en uddybning af et anbringende, der tidligere er fremsat direkte eller indirekte i stævningen, og som har en nær sammenhæng med dette, antages til realitetsbehandling (Domstolens dom af 30.9.1982, sag 108/81, Amylum mod Rådet, Sml. s. 3107, præmis 25, og af 19.5.1983, sag 306/81, Verros mod Parlamentet, Sml. s. 1755, præmis 9, og Rettens dom af 20.9.1990, sag T-37/89, Hanning mod Parlamentet, Sml. II, s 463, præmis 38).

143 I stævningens indledning (s. 6) fremhævede sagsøgeren, at »oplysningerne [vedrørende] Victory [havde] spillet en fundamental rolle ved fastlæggelsen af [sagsøgerens] dumpingmargen«. I forbindelse med sagsøgerens første anbringende til støtte for annullationspåstanden (stævningens s. 13, 14 og 15) anførte sagsøgeren, at disse oplysninger var ufuldstændige, og at de derfor ikke kunne tjene som grundlag for fastlæggelsen af den beregnede normale værdi af sagsøgerens produkter. I denne henseende understregede sagsøgeren (s. 13) den overordentlig mistænkelige karakter af oplysningerne vedrørende Victory's fortjeneste ved denne virksomheds fortjenstgivende hjemmemarkedssalg af det tilsvarende produkt.

144 Det følger heraf, at sagsøgerens argumenter vedrørende rigtigheden af de af Victory meddelte produktionsomkostninger og deres beregning udgør en uddybning af et anbringende, der tidligere er fremsat i stævningen og har en nær sammenhæng med dette.

145 Da argumenterne herefter kan antages til realitetsbehandling, skal der tages stilling til, om de er begrundede.

146 Sagsøgeren har anført, at den sammenlignende tabel, der er fremlagt som bilag 6 til replikken, viser, at de produktionsomkostninger, Victory meddelte Kommissionen, var klart fejlbehæftede.

147 I den nævnte tabel har sagsøgeren imidlertid blot anført tekniske henvisninger til visse cykelmodeller uden overhovedet at angive, hvorledes sagsøgerens egne cykelmodeller med rette eller på rimeligt grundlag kunne sammenlignes med Victory's modeller. Hertil kommer, at sagsøgeren ikke har givet nogen forklaring på, hvorledes virksomheden har beregnet Victory's gennemsnitlige produktionsomkostninger og gennemsnitlige salgspriser for cykler.

148 Under disse omstændigheder kan der ikke tillægges den omhandlede tabel nogen bevisværdi.

149 Sagsøgeren har i øvrigt gjort gældende, at institutionerne ved at lægge til grund, at Victory's produktionsomkostninger for cykler i undersøgelsesperioden udgjorde ... THB, har undladt at tage hensyn til et beløb på ... THB vedrørende indkøb af cykeldele.

150 Dette argument må forkastes. Det fremgår således af Rådets svar på Rettens spørgsmål, at Victory ikke brugte delene i sin produktion af virksomhedens cykler, men videresolgte dem som dele på hjemmemarkedet. Beløbet på ... THB skulle således ikke indgå i Victory's produktionsomkostninger for cykler.

151 Det følger af ovenstående, at anbringendets fjerde del savner fornødent grundlag.

152 Heraf følger, at det første anbringende må forkastes.

2. *Andet anbringende: Rådet har tilsidesat grundforordningen ved at afvise at foretage en justering ved fastsættelsen af den fortjenstmargen, der skal indgå i den beregnede normale værdi af de af sagsøgerens produkter, der sælges i Fællesskabet til OEM-købere*

Parternes argumenter

153 Sagsøgeren har anført, at Rådet af to grunde har afvist at foretage en justering ved beregningen af den fortjenstmargen, der skulle indgå i den beregnede normale værdi af de af sagsøgerens produkter, der blev solgt i Fællesskabet til OEM-købere. Dels havde sagsøgerens anmodning om justering ikke været ledsaget af dokumentation, dels havde salget ikke opfyldt betingelserne for at indrømme en OEM-justering. Disse begrundelser strider efter sagsøgerens opfattelse mod grundforordningens artikel 2, stk. 3.

Kravet om, at en anmodning er ledsaget af dokumentation

154 Sagsøgeren har gjort gældende, at institutionerne er forpligtet til at foretage en OEM-justering på embeds vegne, også selv om der ikke foreligger en anmodning ledsaget af dokumentation.

155 OEM-justering sker inden for rammerne af grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra a). Ifølge denne bestemmelse er et produkts normale værdi den »sammenlignelige« pris, der faktisk er betalt eller skal betales for samme vare i eksport- eller oprindelseslandet. Når en producent imidlertid samtidig sælger sine varer til eksport til Fællesskabet til OEM-købere og, under sit eget mærke, til almindelige forhandlere på hjemmemarkedet, ophører producentens hjemmemarkedssalg med at være »sammenligneligt« med virksomhedens eksportsalg. OEM-salg sker nemlig generelt til en pris og med en fortjenstmargen, der er lavere end ved hjemmemar-

kedssalg af mærkevarer. I dette tilfælde fastsættes den normale værdi af produkter solgt til eksport til Fællesskabet på grundlag af en beregnet værdi. Ved fastsættelsen af denne værdi gør OEM-justeringen det muligt at tage hensyn til forskelle i priser og fortjenester. Justeringen består i at benytte en gennemsnitlig fortjenstmargen, der er lavere end den fortjenstmargen, som producenten faktisk har haft på hjemmemarkedssalget af mærkevarer.

156 I det omfang OEM-justeringen har til formål at fastslå en beregnet normal værdi, der er sammenlignelig med eksportprisen, har institutionerne i medfør af grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra a), pligt til at foretage den på embeds vegne. Kravet om, at en anmodning skal ledsages af dokumentation, gælder kun for de justeringer, der er omhandlet i forordningens artikel 2, stk. 10. OEM-justeringen er imidlertid ikke omfattet af denne bestemmelse.

157 I øvrigt udgør OEM-justeringen ikke en justering i forhold til handelsleddet. I denne forbindelse har sagsøgeren henvist til punkt 11 og 24 i betragtningerne til Rådets forordning (EØF) nr. 537/87 af 23. februar 1987 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af fotokopimaskiner til almindeligt papir med oprindelse i Japan (EFT L 54, s. 12, herefter »forordning nr. 537/87«).

158 Under alle omstændigheder er justeringer i forhold til handelsleddet blevet afskaffet ved grundforordningen. Således krævedes det i artikel 2, stk. 9, i Rådets forordning (EØF) nr. 2176/84 af 23. juli 1984 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 201, s. 1), at eksportprisen og den normale værdi blev sammenlignet i samme handelsled. Tilsvarende kunne producenter eller eksportører i medfør af forordningens artikel 2, stk. 10, litra c), opnå en justering i forhold til handelsleddet på betingelse af, at de indgav en begrundet anmodning herom. I grundforordningens artikel 2, stk. 9 og 10, er disse henvisninger til handelsleddet imidlertid helt udgået.

159 Rådet har understreget, at OEM-justeringen er en justering i forhold til handelsleddet. OEM-købere sælger under deres eget mærke produkter fremstillet af andre producenter. De benytter imidlertid distributionskanaler, der ganske svarer til dem, de egentlige producenter benytter. De udøver specifikke funktioner og udgør således et yderligere led mellem fremstilling og distribution af produkterne. Til støtte for sin opfattelse har Rådet navnlig henvist til punkt 29 i betragtningerne til Kommissionens forordning (EØF) nr. 4062/88 af 23. december 1988 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af videokassetter og bånd til videokassetter med oprindelse i Republikken Korea og Hongkong (EFT L 356, s. 47).

160 Kravet om, at en anmodning ledsages af dokumentation, angår ikke blot justeringer omfattet af grundforordningens artikel 2, stk. 10, men gælder enhver justering, der sker i forhold til handelsleddet (dommen i sagen Minebea mod Rådet, jf. ovenfor, præmis 43, og dom af 10.3.1992, Canon mod Rådet, jf. ovenfor, præmis 32). En sådan anmodning er så meget desto mere begrundet i tilfælde af en OEM-justering. Denne består nemlig i at tage hensyn til forskelle i priser og fortjeneste mellem salg til eksport til Fællesskabet til OEM-købere og hjemmemarkedssalg af mærkevarer. Som følge heraf påhviler det vedkommende producent at bevise, om og i hvilken udstrækning OEM-justeringen er velbegrundet. I øvrigt kræver institutionerne i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 3, detaljerede og bestyrkede oplysninger vedrørende alle aspekter, der vedrører fastsættelsen af den normale værdi.

161 Uanset sagsøgerens opfattelse er der ikke ved grundforordningen sket en afskaffelse af justeringer i forhold til handelsleddet. I artikel 2, stk. 9, bestemmes, at institutionerne, for at kunne foretage en korrekt sammenligning mellem salg til eksport og hjemmemarkedssalg, i form af justeringer skal tage hensyn til de forskellige handelsled.

Betingelserne for at indrømme OEM-justering

162 Sagsøgeren har anført, at betingelserne for indrømmelse af OEM-justering er blevet fastlagt af Rådet i punkt 8 i betragtningerne til forordning nr. 537/87. I det foreliggende tilfælde opfylder sagsøgeren betingelserne.

163 Dels skete hele sagsøgerens eksportsalg til Fællesskabet til importører, der videresolgte produkterne under deres eget mærke, dog med undtagelse af to særlige modeller (»Pheasant« og »Flamingo«), som sagsøgeren solgte i Fællesskabet under sit eget mærke til sædvanlige distributører.

164 Dels blev modeller, der eksporteredes til Fællesskabet, fremstillet udelukkende på bestilling af OEM-købere i Fællesskabet og i overensstemmelse med disses særlige og detaljerede instrukser. Disse modellers design og tekniske specifikationer var således forskellig fra, hvad der var gældende for de modeller, som sagsøgeren solgte under sit eget mærke på hjemmemarkedet.

165 Sagsøgeren har bevist rigtigheden af disse oplysninger i sin besvarelse af spørgeskemaet og under kontrolbesøget.

166 Som følge heraf var institutionerne forpligtet til at foretage en OEM-justering ved fastlæggelsen af den beregnede normale værdi af sagsøgerens produkter.

167 Sagsøgeren har gjort gældende, at virksomheden ikke skulle opfylde de to yderligere betingelser, som Rådet ifølge sagsøgeren krævede opfyldt, nemlig

— at påvise, at sagsøgerens salg til eksport til Fællesskabet til OEM-købere skete til en pris og med en fortjenstmargen, der var lavere end for sagsøgerens hjemmemarkedssalg af mærkevarer

— at påvise, at der bestod en forskel i prisfastsættelsen mellem salg til eksport til OEM-købere i Fællesskabet og ved salg til eksport til distributører i Fællesskabet.

168 Disse betingelser er efter sagsøgerens opfattelse nye. De fremgår hverken af forordning nr. 537/87 eller af den ovennævnte dom i sagen Goldstar mod Rådet.

169 Den første betingelse er umulig at opfylde. Således beregnede Kommissionen sagsøgerens fortjenstmargen på grundlag af den fortjeneste, som Siam og Victory havde haft på deres hjemmemarkedssalg af det tilsvarende produkt. Sagsøgeren fik imidlertid først kendskab til denne margen, da den midlertidige forordning blev offentliggjort. Som følge heraf var sagsøgeren rent faktisk afskåret fra i sin besvarelse af spørgeskemaundersøgelsen at påvise, at fortjenesten ved salg til eksport til OEM-købere var lavere end sagsøgerens fortjenstmargen, således som Kommissionen havde beregnet den.

170 Den anden betingelse hviler klart på en misforståelse. En OEM-justering indebærer ikke en sammenligning mellem salg til eksport til OEM-købere i Fællesskabet og salg til distributører i Fællesskabet. Den består i at sammenligne salg til eksport til OEM-købere i Fællesskabet og hjemmemarkedssalg af mærkevarer.

171 Rådet har gjort gældende, at den pågældende producent for at opnå en OEM-justering skal opfylde to betingelser, nemlig

— at påvise, at eksportsalget til Fællesskabet skete til OEM-købere

— at påvise, at eksportsalget til Fællesskabet til OEM-købere skete til en pris og med en fortjenstmargen, der var lavere end den, der var gældende for hjemmemarkedssalget af mærkevarer.

172 Disse betingelser er efter Rådets opfattelse ikke nye. Fra og med forordning nr. 537/87 er de udtryk for institutionernes faste praksis (jf. f.eks. punkt 20 i betragtningerne til Kommissionens forordning (EF) nr. 2426/95 af 16.10.1995 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af visse magnetplader (3,5 disketter) med oprindelse i Amerikas Forenede Stater, Mexico og Malaysia (EFT L 249, s. 3)).

173 I det foreliggende tilfælde opfyldte sagsøgeren ingen af betingelserne.

Rettens bemærkninger

174 Det fremgår af den omtvistede forordning (betragtningernes punkt 50), at Rådet af to grunde afviste at foretage en justering ved fastsættelsen af den fortjenstmargen, der skulle indgå i den beregnede normale værdi af de produkter, som sagsøgeren solgte til Fællesskabet til OEM-købere. Den første grund var, at der ikke forelå en anmodning om justering ledsaget af dokumentation. Den anden grund var, at betingelserne for at indrømme en OEM-justering ikke var til stede.

175 Det findes hensigtsmæssigt først at tage stilling til, om Rådet gennem den sidstnævnte begrundelse har tilsidesat grundforordningens artikel 2, stk. 3.

176 I denne henseende har sagsøgeren anført, at virksomheden ikke skulle bevise, at der forelå en prisforskel mellem virksomhedens salg til OEM-købere og salget af mærkevarer.

177 I denne forbindelse bemærkes, at den afgørende forskel mellem salg til OEM-købere og salg af mærkevarer findes i handelsleddet. De to former for afsætning retter sig nemlig mod forskellige kunder, der i almindelighed driver virksomhed i forskellige handelsled (dommen i sagen Goldstar mod Rådet, jf. ovenfor, præmis 45). OEM-købere har særlige funktioner set i forhold til sædvanlige forhandlere. OEM-købere indkøber produkter hos en fabrikant og videresælger dem derpå under eget mærke, hvorved den pågældende påtager sig fabrikantens ansvar og bærer omkostningerne i forbindelse med afsætningen af varerne. Disse funktioners særlige kendetegn kommer navnlig til udtryk i strukturen for de priser, som fabrikanten anvender i forhold til OEM-købere, idet disse priser i almindelighed er lavere end de priser, der finder anvendelse ved salg til sædvanlige forhandlere.

178 Rådet har således ikke tilsidesat grundforordningens artikel 2, stk. 3, ved at kræve, at sagsøgeren skulle påvise, at virksomhedens eksportsalg til Fællesskabet til OEM-købere skete til en pris og med en fortjenstmargen, der var lavere end det, der var tilfældet ved virksomhedens hjemmemarkedssalg af mærkevarer.

179 I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren ikke forelagt nogen oplysning, der gør det muligt at fastslå, at virksomheden opfyldte betingelsen. I modsætning til, hvad sagsøgeren har anført, er et sådant bevis ikke umuligt at tilvejebringe. Det ville have været tilstrækkeligt for sagsøgeren at påvise eksistensen af et særskilt og sammenhængende prissystem for eksportsalg til Fællesskabet til OEM-købere og for virksomhedens hjemmemarkedssalg af mærkevarer.

180 Rådet har oplyst, at forskelle i prismønsteret mellem sagsøgerens salg til OEM-købere i Fællesskabet og virksomhedens salg af mærkevarer til forhandlere i Fællesskabet ikke udgør en betingelse for at indrømme en OEM-justering, men et middel til at fastslå, om OEM-køberne faktisk udøver særlige funktioner i forhold til sædvanlige forhandlere. Det fremgår imidlertid af sagen, at sagsøgeren solgte visse cykelmodeller til OEM-køberne i Fællesskabet til en pris, der var højere end

den, der var gældende for de modeller, sagsøgeren solgte under eget mærke til forhandlere i Fællesskabet (»Pheasant« og »Flamingo«). Denne konstatering bestyrker Rådets konklusion, hvorefter »hovedparten af [sagsøgerens] eksportsalg [til Fællesskabet] ikke fandt sted i et handelsled, som kunne betegnes som OEM-salg« (punkt 50 i betragtningerne til den omtvistede forordning).

181 Som følge heraf har Rådet ikke tilsidesat grundforordningens artikel 2, stk. 3, ved at afvise at foretage en OEM-justering under henvisning til, at sagsøgerens salg ikke opfyldte betingelserne herfor.

182 Under disse omstændigheder er de mangler, som den første begrundelse for afvisningen af at indrømme en justering — at anmodningen ikke var ledsaget af dokumentation for berettigelsen — måtte være behæftet med, under alle omstændigheder uden betydning for bedømmelsen af andet anbringende.

183 Det følger af det ovenfor anførte, at det andet anbringende må forkastes.

184 Heraf følger, at Rådet skal frifindes.

Sagens omkostninger

185 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, og Rådet har nedlagt påstand om, at sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger, pålægges det sagsøgeren at betale omkostningerne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Udvidede Afdeling)

1) Rådet for Den Europæiske Union frifindes.

2) Sagsøgeren betaler samtlige sagens omkostninger.

Lindh García-Valdecasas Lenaerts

Cooke Jaeger

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 17. juli 1998.

H. Jung

Justitssekretær

P. Lindh

Afdelingsformand

Indhold

Faktiske omstændigheder ..... II - 2996

De relevante forordninger ..... II - 2998

Retsforhandlingerne og parternes påstande ..... II - 3002

Realiteten ..... II - 3003

1. Første anbringende: Rådet har tilsidesat grundforordningen, har anlagt et åbenbart urigtigt skøn og har tilsidesat princippet om forbud mod forskelsbehandling ved at afvise at benytte sagsøgerens faktiske fortjenstmargen ved fastsættelsen af den beregnede normale værdi af de produkter, sagsøgeren eksporterede til Fællesskabet ..... II - 3005

Første del: Sagsøgerens fortjenstmargen ..... II - 3005

Parternes argumenter ..... II - 3005

Rettens bemærkninger ..... II - 3007

— Fastsættelsen af 10%-kriteriet ..... II - 3010

a) Indførelsen af et nyt krav ..... II - 3010

b) 10%-kriteriets vilkårlige karakter ..... II - 3011

c) Eksistensen af en tidligere praksis ..... II - 3012

— Anvendelsen af 10%-kriteriet på sagsøgeren ..... II - 3013

a) Sagsøgerens salg i absolutte tal ..... II - 3013

b) Sagsøgerens salg målt i værdi ..... II - 3014

c) Den strikte anvendelse af 10%-kriteriet ..... II - 3015

Anden del: Justering af produktionsomkostninger og SAG-omkostninger ..... II - 3016

Justeringen af sagsøgerens produktionsomkostninger ..... II - 3017

— Parternes argumenter ..... II - 3017

— Rettens bemærkninger ..... II - 3018

Justeringen af sagsøgerens SAG-omkostninger ..... II - 3019

— Parternes argumenter ..... II - 3019

— Rettens bemærkninger ..... II - 3020

Tredje del: Siam's fortjenstmargen ..... II - 3022

Parternes argumenter ..... II - 3022

Rettens bemærkninger ..... II - 3023

Fjerde del: Victory's fortjenstmargen ..... II - 3024

Parternes argumenter ..... II - 3024

Rettens bemærkninger ..... II - 3026

— De af Victory meddelte oplysninger ..... II - 3027

— Victory's gennemsnitlige salgspris for cykler ..... II - 3027

— Forskellen på omsætningsniveauet ..... II - 3028

— Victory's produktionsomkostninger ..... II - 3028

2. Andet anbringende: Rådet har tilsidesat grundforordningen ved at afvise at foretage en justering ved fastsættelsen af den fortjenstmargen, der skal indgå i den beregnede normale værdi af de af sagsøgerens produkter, der sælges i Fællesskabet til OEM-købere ..... II - 3031

Parternes argumenter ..... II - 3031

Kravet om, at en anmodning er ledsaget af dokumentation ..... II - 3031

Betingelserne for at indrømme OEM-justering ..... II - 3034

Rettens bemærkninger ..... II - 3036

Sagens omkostninger ..... II - 3038